

Temesvár, 1887. július 4. – Budapest, 1975. június 5.

Alkalmazotti családban született, apja könyvelő, egy magáncég tisztviselője volt. Elemi és középiskolai tanulmányait szülővárosában végezte. Az érettségi után, 1905-ben a fővárosba utazott, ahol a Magyar Királyi József Műegyetemen építészmérnöki tanulmányokba kezdett. Okleveles mérnökként előbb budapesti építészeknél dolgozott, majd Bécsben letöltötte katonai szolgálatát. 1913-ban állami szolgálatba lépett. A Magyar Államvasutak szegedi üzemvezetőségén a délvidéki állomásépületek bővítését tervezte, ezt követően a vállalat budapesti igazgatóságán a magasépítési osztály főmérnökeként lakóépületek, valamint a Keleti pályaudvar toldaléképítkezéseinek tervezési munkálatait irányította. Elsőéves egyetemistaként tagja lett a Szabadgondolkodók Magyarországi Egyesületének. 1908-ban részt vett a Galilei Kör megalakításában. Később a technikusszakosztály elnökévé is megválasztották. Elbeszélései jelentek meg a Pesti Hírlapban és az Új Időkben. Szegedi tartózkodása idején is bekapcsolódott a szellemi életbe, 1913-tól a világháború végéig a Szegedi Napló munkatársaként előbb színikritikákat, majd vezércikkeket írt.

1924 után politikai nézetei miatt B-listára helyezték, s elbocsátották. Ekkor magántervező lett, előbb társával vállalkozott, majd egyedül dolgozott. Terveivel több hazai és nemzetközi pályázaton vett részt. 1928-ban elindult a genfi Népszövetségi Palota megépítésére, valamint Belgrádban a topcsideri városrész rendezésére kiírt nemzetközi tervpályázaton; munkájával díjat is nyert. Harmadmagával ő tervezte az első magyar toronyházat, amiért 1934-ben Lechner Ödön-érmével tüntették ki. Építészeti tevékenységét a Magyar Képzőművészek Egyesülete ezüstérmével is elismerte. Szakmája mellett érdeklődési köre rendkívüli színes volt. A fővárosba kerülve rendszeresen írt irodalmi, művészeti és közgazdasági kérdéseket tárgyaló tanulmányokat a Nyugat című folyóiratba. Egyebek között ő ismertette először Albert Einstein relativitáselméletét magyar nyelven, de a francia és az angol modern irodalomról is jelentek meg írásai. 1928-tól tizenegy éven át a Századunk című társadalomtudományi szemlében publikált. 1924-ben megbízták a Magánmérnökök Országos Szövetsége hivatalos lapja, a Közmunka szerkesztésével; hat évig állt az újság élén. 1934-1935-ben az Állam és Polgár című időszaki folyóirat főmunkatársa. 1945-ben, a háború befejezése után megbízták a Nemzeti Színház és a Szépművészeti Múzeum első helyreállítási munkálatainak vezetésével, amiért később emlékérmével tüntették ki. A következő évben az Építés- és Közmunkaügyi Minisztérium területrendezési osztályára került, miniszteri osztálytanácsos rangot kapott. 1945-ben belépett a Magyar Radikális Pártba, a két év múlva újraindított Huszadik Század szerkesztőbizottságában is feladatokat vállalt. Az 1947. augusztus 31-én megrendezett országgyűlési választásokon a Borsod-Gömör, Zemplén és Abaúj megyei választókerületben pótképviselő lett, behívására 1949. március 10-én került sor. A Magyar Radikális Párt és a Polgári Demokrata Párt fúziója után is szerepet vállalt a pártszövetségben. Az 1949. májusi népfrontos választásokon újból pótképviselő lett, de ezúttal nem hívták be a törvényhozásba. Kapcsolatba került a szabadkőműves mozgalommal, 1950-ben a Corvin Mátyás Páholy

főrendező-helyetteseként tartották nyilván. 1950-ben áthelyezték a Lakóterv Vállalathoz, vezető főmérnökként, állami beruházások kivitelezését irányította vidéki településeken. 1953-tól 1958. évi nyugdíjazásáig a Budapesti Városépítési Tervező Vállalat irodavezetője. Nyugdíjasként a Városépítési Tudományos és Tervező Intézet tervtanácsában az építési tervek gazdaságosságát elemezte, emellett a VII. kerületi tanács végrehajtó bizottságában építési és lakáskérdésekkel foglalkozott. Élete végéig széles körű irodalmi, közírói és művészettörténeti munkásságot folytatott.